

vaage over, at dens Stilling til de enkelte Grundlovsparagrafer bliver nøie paaset, og det er dette, som Flertallet her ogsaa har støttet sig til. Jeg indrømmer imidlertid, at det er et Moment, som for det ærede Mindretal ikke har den Betydning, som det maatte have for Flertallet; men paa den anden Side er det dog forunderligt, at medens man — og hertil regner jeg ogsaa den daværende Rejering og det ærede Mindretal — har ment, at Folkethingets Flertal her vil overse Landsthingets Rettigheder, vil tilfidesætte de Rettigheder, vor Forsatning giver Landsthinget, ligesom det skulde være os, der skulde stille os frem og paatale Hensynet til Landsthinget, saa siger man her, at det er tilstrækkeligt ved denne Leilighed, naar blot Ministeriet tager, hvad Folkethinget har vedtaget, da der var al Sandhynlighed for, at det andet Thing vilde gaa bagefter. Ja, det maa jeg sige, det glæder mig, at et slikt Hensyn ikke gjøres gjældende fra vor Side, men fra en anden Side. Jeg vil dog bestemt, ja paa det Bestemteste protestere imod en saadan Anvisning; det rammer det ene Thing den ene Gang, men det andet Thing den anden Gang. Skulde vi finde os i, naar en Lov er vedtagen i Landsthinget under saadanne Forhold, hvor Regjeringen maatte mene, at et særdeles paatrængende Tilfælde var til Stede og Loven ikke var bleven færdig fra Rigsdagen, at da Regjeringen 8 Dage efter udstedte en foreløbig Lov, og holdt sig til, at den var vedtagen i det ene Thing, og at det andet Thing nok vilde være gaaet bagefter? Nei, dette kan jeg ikke finde tilstrækkeligt, og ligesaalidt kan jeg finde det tilstrækkeligt, at man i dette Tilfælde støtter sig til Folkethingets Beslutning og mener, at Landsthinget nok vilde gaa med. Hvorledes den daværende Regjering's Stilling var til Landsthinget, ved den selv bedre end jeg; men mig forekommer det ikke at være den rigtige Maade at stille sig paa overfor det ene af Thingene at mene, at, naar man har det ene Thing med sig, kommer det andet nok med. Dette kan jeg paa ingen Maade billige, og jeg maa protestere imod, at saadanne Betragtninger gjøres gjældende. Jeg skal dernæst, naar man har sagt, at den foreløbige Lov's Indhold dog var, hvad Folkethinget havde vedtaget, gjøre opmærksom paa, at det vilde have forekommet mig meget naturligt, om Regjeringen, naar den troede at maatte udgive en foreløbig Lov, havde taget den saaledes, som Folkethinget havde vedtaget Lovforslaget ved anden Behandling, thi da kunde det siges, at man kun havde taget, hvad man ansaa for absolut nødvendigt, thi ved anden Behandling vedtog Folkethinget Loven alene for Kjøbenhavns Havn, og det var først ved 3die Behandling, at det om Landingsbroer kom til. Hvorfor altsaa, naar det er Kjøbenhavns Havn, som man finder det nødvendigt hurtigt at faae givet Regler for, da ikke holde sig dertil? Hvorfor saa tage det med, som Regjerin-

gen selv indrømmer, slet ikke var nødvendigt som foreløbig Lov? Jeg forbaufedes Noget over den ærede Ministers Udtalelse om, hvor ganste overordentlig forudseende den daværende Minister havde været. Ja, det er saamaad en meget behagelig og bekvem Maade at udstede en foreløbig Lov paa, naar man er saa heldig, at der et halvt Aars Tid efter kommer et Tilfælde, som viser, at det var forsvarligt at udgive den foreløbige Lov, idet man saa siger: Her kunne I se, hvor forudseende vi have været; vi have forudset, at Dette og Sint kunde komme, og derfor toge vi den foreløbige Lov. Men Grundloven siger: „i særdeles paatrængende Tilfælde“ og det maa dog indrømmes, at et halvt Aar efter er ikke „særdeles paatrængende;“ det tør jeg vove at paastaa. Det kan ikke nytte at komme et halvt Aar efter; thi „særdeles paatrængende“ Tilfælde vil sige: i det Dieblis, Loven gives, og ikke, hvad der heldigvis eller tilfældigvis kan vise sig senere hen. Jeg tror, at det er en daarlig Tjeneste, den ærede Minister har gjort den vedkommende Minister, om hvem der her er Tale, derved, at han vil støtte den Handling, der skete den 10de April, ved at henvise til, hvad der viste sig i Oktober Maaned. Og saa siger den ærede Minister, at hvad han havde holdt sig til, var en Stemning hos en Del Medlemmer, der vilde være færdige med Rigsdagens Samling til Paaste, og den ærede Minister mente, at den samme Stemning ogsaa fandtes i det andet Thing. Men at dette skulde være et Forsvar for at udgive en foreløbig Lov, nemlig Hensynet til en Stemning hos forskellige Medlemmer i det ene eller det andet Thing, og det, som man sluttede kunde være Stemningen, har jeg aldrig troet; at nogen Minister vilde paaberaabe sig som Grund til at udstede en foreløbig Lov. Jeg indrømmer, at der hos flere Medlemmer var Ønske om at blive færdig til Paaste; men dette kan ikke undskyldes Udgivelsen af den foreløbige Lov. Det ærede Mindretal indrømmer, at det „særdeles paatrængende“ Tilfælde skal være kommet efter Samlingens Slutning og ikke skal kunne være forudset, da Samlingen sluttedes, men her er det Modfatte Tilfældet; det var tilstede efter en Erklæring fra Regjeringen, altsaa var det paatrængende Tilfælde fuldstændig tilstede, og desuagtet sendtes Rigsdagen hjem, og man troede at kunne hjælpe sig ved Udstedelsen af en foreløbig Lov. Dette er saa stridende mod, hvad der maa siges at ligge i Grundlovens § 25 med Hensyn til foreløbige Love, at der have vi heldigvis det ærede Mindretal med os; sige Undskyldninger om Stemninger hos enkelte Medlemmer, som man formoder, og som kunne være mere eller mindre rigtige, kunne paa ingen Maade være tilstrækkelige. — Men saa sagde den ærede Minister — og det var ogsaa et høit kuriøst Forsvar — at han ikke troede, at der var sket nogen Ulykke ved at udstede den foreløbige Lov. Jo; det er en Ulykke at udstede en foreløbig Lov, hvor det efter